

Pinkeltje en de oliebol

Pinkeltje is een klein kabouterdje zo groot als je pink. Hij woont in het grote huis, bij de muisjes in het muizenholletje achter de plint.

Op een dag zat Pinkeltje voor het muizenholletje, achter de etenskast, en keek de kamer in. 'Hè,' dacht Pinkeltje, 'wat ruik ik voor lekkers.' En hij snuffte wel zeven keer met zijn neus. Pinkeltje was erg nieuwsgierig naar wát er zo lekker in de keuken rook. Hij sloop heel zachtjes de keuken in, want daar kwam de heerlijke geur vandaan.

Een grote pan stond op het fornuis en een kom met meel stond ernaast. De moeder roerde in het meel, goot er melk bij en deed de krenten en rozijnen erbij. Zij gebruikte een grote houten lepel, die ze telkens even omhoog hield, zodat Pinkeltje het deeg met de krentjes erin zien kon. Toen nam moeder nog een lepel, schepte er wat deeg uit, maakte er met twee lepels een bal van en liet die voorzichtig in de pan vallen.

'Ssst-ssst-ssst,' siste de hete olie in de pan en weer liet moeder een bal in de pan vallen en weer deed de olie 'ssst-ssst-ssst'. Moeder prikte met een grote vork in de pan en Pinkeltje zag een prachtige bruine oliebol die heerlijk rook! Moeder maakte steeds meer olieballen en legde die op een grote schaal. Pinkeltje vond het prachtig om er naar te kijken. Jongens, jongens, wat werd dat een stapel op die schaal!

Moeder hield op met bakken en Pinkeltje zag dat al het deeg op was. 'Ziezo,' zei moeder, 'vader en de kindertjes kunnen straks smullen.'

Nu was Pinkeltje alleen in de keuken. Heel voorzichtig klom hij tot boven op de tafel en liep naar de grote schaal met olieballen, klom erop en ... likte eens even aan een oliebol. Hè, dat was lekker! Hij zou er wel eentje willen proeven.. Wacht, die oliebol, daar bijna bovenop, die zag er heerlijk uit. Pinkeltje klom over al de olieballen heen, maar... wat gebeurde daar... daar zakte hij ineens, zomaar tot aan z'n armen in een oliebol weg!

'Help!, ik moet er vlug uit!' dacht Pinkeltje. De deur ging open en het hele gezin liep de keuken binnen. Pinkeltje schrok vreselijk, wát moest hij doen, weglopen? Dan zouden de mensen uit het grote huis hem zien! – zich verstoppen? – maar waar? Daar kwamen ze allemaal al bij de tafel staan. Pinkeltje kroop verschrikt helemaal weg in de oliebol. 'O, wat heerlijk moeder- wat lekker!' riepen de kinderen en het jongetje wilde al een oliebol nemen. 'Nee,' zei moeder, 'nu nog niet, eerst gaan we eten.'

'Gelukkig,' dacht Pinkeltje, 'als ze weg zijn, kruip ik vlug uit de oliebol en loop hard naar mijn holletje.' Maar, wat was dat? Daar pakte moeder de schaal op en liep er mee de keuken uit en de anderen volgden haar. 'Boms,' daar zette moeder de schaal op een klein tafeltje bij het raam neer en ging bij de anderen aan tafel zitten om te eten.

'Ka! Ka! Ka!' daar had je Wipstaart, de kraai. Wipstaart keek door het open raam naar binnen, zag de olieballen en "pik!" daar had hij er één te pakken. Hij wilde er net mee weg vliegen ... maar wat was dat! Daar pakte iets hem bij zijn snavel en Wipstaart liet van schrik de oliebol los; deze rolde op de grond. Dat zag ook Snorrebaard, de poes, ook die kwam kijken of er misschien iets te snoepen viel. Gelukkig hadden vader en moeder en de kindertjes er niets van gezien.

'Pas op Wipstaart!' zei Snorrebaard. 'Dat je niet wéér aan die oliebol komt, anders zal ik je een krab over je kop geven.'

'Pas jij maar op Snorrebaard, dat je niet aan de oliebol komt, anders zal ik jou een pik geven.'

Nu durfden Snorrebaard en Wipstaart niet aan de oliebol te komen, zo bang waren ze voor elkaar. Maar wat was dat!!! Snorrebaard en Wipstaart wisten niet wat ze zagen! Daar kwam een voetje onder de oliebol uit, en toen nog een voetje! 'Miauw!' riep Snorrebaard verbaasd. 'Ká!' schreeuwde Wipstaart verschrikt, want daar ging de oliebol wandelen op twee beentjes. 'Miauw! Miauw!' riep Snorrebaard en sprong een heel eind terug, 'dat heb ik nog nooit gezien, een wandelende oliebol.' 'Stappe-stappe-stappe-stap.' Vlug stapte de oliebol weg over het kleed. De ogen van Snorrebaard werden wel tweemaal zo groot, want ineens stapte die oliebol zo maar weg achter de kast in het holletje van de muisjes. De muisjes wisten eerst niet wat ze zagen, een oliebol met beentjes, maar

toen hoorden ze de stem van Pinkeltje, die zei: 'Muisjes, gauw, eet maar van de oliebol, want ik, Pinkeltje, zit erin.'

'Knabbel-de knabbel- de knabbel- de knabbel,' wat deden de muisjes hun best! En al heel gauw kwam Pinkeltje uit de oliebol te voorschijn.

'Hè, hè,' zuchtte hij, 'wat ben ik bang geweest, dat ze me zouden opeten. Ik ga nooit, nooit meer snoepen.' Maar de muisjes vonden het heerlijk en aten hun buikjes dik en rond. Aan tafel hadden ze gelukkig niet gemerkt, dat er één oliebol weggewandeld was.

Vrij naar Pinkeltje en de oliebol uit: De avonturen van Pinkeltje, (Dick Laan, 1939)